

[Anne Grete Holmsgård]

og der blev nedsat et privatiseringsudvalg, oven i købet et privat privatiseringsudvalg, som er så privat, at ikke engang folketingsmedlemmerne øjensynlig kan få redegørelsen fra det samtidig med, at pressen får den.

Det er jo ikke ukendt for folketingets medlemmer og heller ikke for pressen, som har næse for den slags, at det er gået lidt trægt med i virkeligheden at få kød og blod på privatiseringsideerne, og efterhånden som det er gået dårligere for de konservative, som man vel nok må sige var dem, der stod mest for privatiseringen, har man overladt skuden til venstre, som så har fundet på begrebet modernisering. Nu skal der moderniseres, nu skal der ikke så meget privatiseres, og det lyder jo sådan set meget godt, for hvem kunne ikke godt tænke sig en modernisering af den offentlige sektor. Det kunne vi f.eks. godt.

Der er faktisk mange ting, der fungerer aldeles dårligt i den offentlige sektor, og man kunne nævne utallige eksempler, men lad mig nævne bare et par.

Vi har et socialt system, hvor sagsbehandlernes på bistandskontorerne bruger ca. 90 pct. af deres tid til at sidde med regnestok for at kontrollere, om varmeregningen er rigtig, om huslejekvitteringen er rigtig osv., osv., så de ikke har nogen som helst tid til at lave det egentlig vigtige sociale arbejde, det opsøgende arbejde og det, der støtter folk i at komme til at klare sig selv og få et arbejde på længere sigt. Det har de faktisk ingen midler til, og man må nok sige, at det er et temmelig tåbeligt system at have.

Vi har et system, hvorefter det kan betale sig for kommunerne at lade være med at bygge plejehjem og i virkeligheden eksportere mange af de ældre medborgere over på hospitalerne, fordi pladserne dér betaler de ikke for selv. Så kan de ligge dér, og det er naturligvis vanvittigt.

Det er i virkeligheden også vanvittigt, at samfundet, den offentlige kasse, stiller sig pæn og beredvillig an til at reparere på alle de arbejdsmiljøskader, som kunne forebygges, hvis man havde en lovgivning, der klart tog sigte på at undgå arbejdsmiljøskader i produktionen, og man så handlede derefter. Selvfølgelig er der da brug for modernisering, og der kunne nævnes utallige eksempler på, hvor man kunne modernisere.

Men når man så læser denne redegørelse, synes jeg ærlig talt, at det er meget lidt, der er at byde på, og det er utrolig generelt og abstrakt; man må faktisk gætte sig til, hvad der egentlig er meningen med de forskellige ting.

Der står noget om decentralisering, og det lyder jo meget pænt. Vi kunne da også godt tænke os, at brugerne havde større direkte indflydelse på de institutioner, som de bruger, hvad enten det er skolerne, plejehjemmene, daginstitutionerne, kulturcentre, eller hvad det er. Det er det, vi bl.a. opfatter som decentralisering. Men når man så læser videre, hvad er det så, der står om decentralisering?

Ja, for det første står der, at man ønsker et system, hvorefter man afvikler procentrefusionsordningerne til fordel for bloktilskud. Det behøvede ikke nødvendigvis at være en dårlig ordning. Det kunne i princippet godt være en god ordning. Jeg kunne godt forestille mig, at det kunne fungere fint, hvis man gav institutionerne en bestemt pulje, som de selv kunne råde over. Jeg mener ikke, man skal lægge lønningerne ind i den, men f.eks. materialeanskaffelser o.lign. Men jeg bliver naturligvis klam ved det, når jeg kan se, hvad venstre og resten af regeringen i øvrigt faktisk har gjort på institutionsområdet, og det siger mig noget om, hvad det er, man mener med decentralisering. Det fremgår indirekte af teksten. Man ønsker de enkelte ressortområder, de enkelte § 2-virksomheder, de enkelte institutioner ude i kommunerne fastlåst på det niveau, de har. Hvis der skal ske fornyelse, skal man tage det fra den allerede eksisterende pulje. Det vil sige, at man skal begrænse nogle andre ting.

Jeg siger ikke, at der ikke er muligheder for på nogle enkeltområder at finde en bedre ressourceudnyttelse, det er der formentlig, men det er der ikke, hvis man laver et kværlertag som det, dette er udtryk for, over for institutionerne og over for de enkelte områder. Det er svært at vide, hvad det betyder for en § 2-virksomhed som DSB f.eks. Hvis man ser på det, der står i pressen, betyder de hensigter, som finansministeren øjensynlig har haft, at man ikke bare ønsker et almindeligt nettobudgetteringssystem, men man ønsker at lægge takstfastsættelsen ind under det. Man siger til DSB: her er en pulje, og den må I få det til at køre inden for. Det